

L'Esquella de la Torratxa

Número extraordinari

Preu: 30 cènts.

Si voleu menjar be
aneu al restaurant

Grill - Room

Lloc predilecte dels gurmets
Escudillers, 8

Banquets ben servits al HOTEL ORIENT

Rambla del Mig, 20
BARCELONA

BICICLETES ESPORTS
ACCESORIS

SANROMÀ

Balmes, 62 - Telèfon 1445 A - BARCELONA

DEMANEU TARIFES DE PREUS

VIES URINÀRIES

Impureses de la sang - Debilitat nerviosa

Prou sofrir inutilment de les dites malalties,
gràcies al meravellós descobriment dels

Medicaments del Dr. SOIVRE

Vies urinàries: *Blenorragia* (purgacions),
amb totes les seves manifestacions, *uretritis*,
prostatitis, *orquitis*, *cistitis*, *gota militar*, etc.,
de l'home, i *vulvitis*, *vaginitis*, *metritis*, *uretri-*
titis, *cistitis*, *anexitis*, *fluxos*, etc.; de la dona,
per cròniques i rebels que siguin, es guareixen
aviat i radicalment amb els **Catxets del Doctor**
Soivre. Els malalts es guareixen ells sols, sen-
se injeccions, lavatges, ni aplicació de sondes
ni bugies, etc., tan perillós sempre i que neces-
sitin sem pre la presència del metge, i ningú no s'assabenta de la seva
malaltia. Venda 5'50 ptes. caixa.

Impureses de la sang: *Sífilis* (avariosis), *eczemes*, *herpes*, *úlceres vari-*
coses (llagues de les cames), *erupcions escrofuloses*, *eritemes*, *acaé*,
urticària, etc., malalties que tenen per causes humors, vicis o infeccions
de la sang, per cròniques i rebels que siguin, es guareixen aviat i radi-
calment amb les **Pindoles depuratives del Dr. Soivre**, que són la medi-
cació depurativa ideal i perfecta, perquè actuen regenerant la sang, la
renoven, augmenten totes les energies de l'organisme i fomenten la salut,
resolent, amb poc temps, totes les úlceres, llagues, grans, floronsos, su-
puració de les mucoses, caiguda del cabell, inflamacions en general, etc.,
restant la pell neta i regenerada, el cabell brillant i abundant, no deixant a
l'organisme rastre del passat. Venda: 5'50 ptes. flascó.

Debilitat nerviosa: *Impotència* (manca de vigor sexual), *polucions*
nocturnes, *espermatòria* (pèrdues seminals), *cansament mental*, *pèrdua*
de la memòria, *mal de cap*, *debilitat muscular*, *fatiga corporal*, *tremors*,
palpitacions, *trastorns nerviosos de la dona* i totes les manifesta-
cions de la *Neurastènia* o esgotament nerviós, per crònics i rebels que
siguin, es guareixen aviat i radicalment amb les **Gragees potencials del**
Dr. Soivre. Més que un medicament són un aliment essencial del cervell,
medulla i tot el sistema nerviós. Recomanades especialment als esgotats,
a la joventut, per tota mena d'excessos (vells a cap edat), per a recobrar
íntegrament totes les seves funcions i servir fins a l'extrema vellesa,
sense forçar l'organisme, el vigor sexual propi de l'edat. Venda: Pes-
setes 5'50 el flascó.

Venda a les principals farmàcies d'Espanya, Portugal i de les Amèriques

NOTA.—Tots els pacients de vies urinàries, impureses de la sang o de-
bilitat nerviosa, adreçant-se i remetent 0'50 ptes. en segells per al fran-
queix a **Oficines Laboratori Sókatarg, carrer del Ter, 16. telèfon 544**
S. M. Barcelona, rebran gratis un llibre explicatiu sobre l'origen desent-
rellament, tractament i guariment de les dites malalties.

Teatre Català NOVEDADES

Diumenge a la tarda

Els Pastorets

a la nit

Emigrants

Es d'espata en Comptadu.ia

Mai les càpsules peruvianes Borrell

no han deixat de guarir aviat i radicalment les BLE-
NORRAGIES (purgacions) GONORREES i tots els
altres FLUIXOS de les vies urinàries, per CRONIQES
que fossin

Medicació discreta en el seu us

Venda: SEGALA, o a l'autor A. BORRELL

Compte de l'Asalto, 5, cantonada Sant Ramon. - BARCELONA

Blenorràgics:

No ho dubteu. El guariment de la vostra pur-
gació està amb els

Cachets Neisserinos

Exit garantit. Tractament ràpid, discret i sense molèsties

Venda: Farmàcies i Centres d'específics

Preu de la capsula: 5'50 pessetes

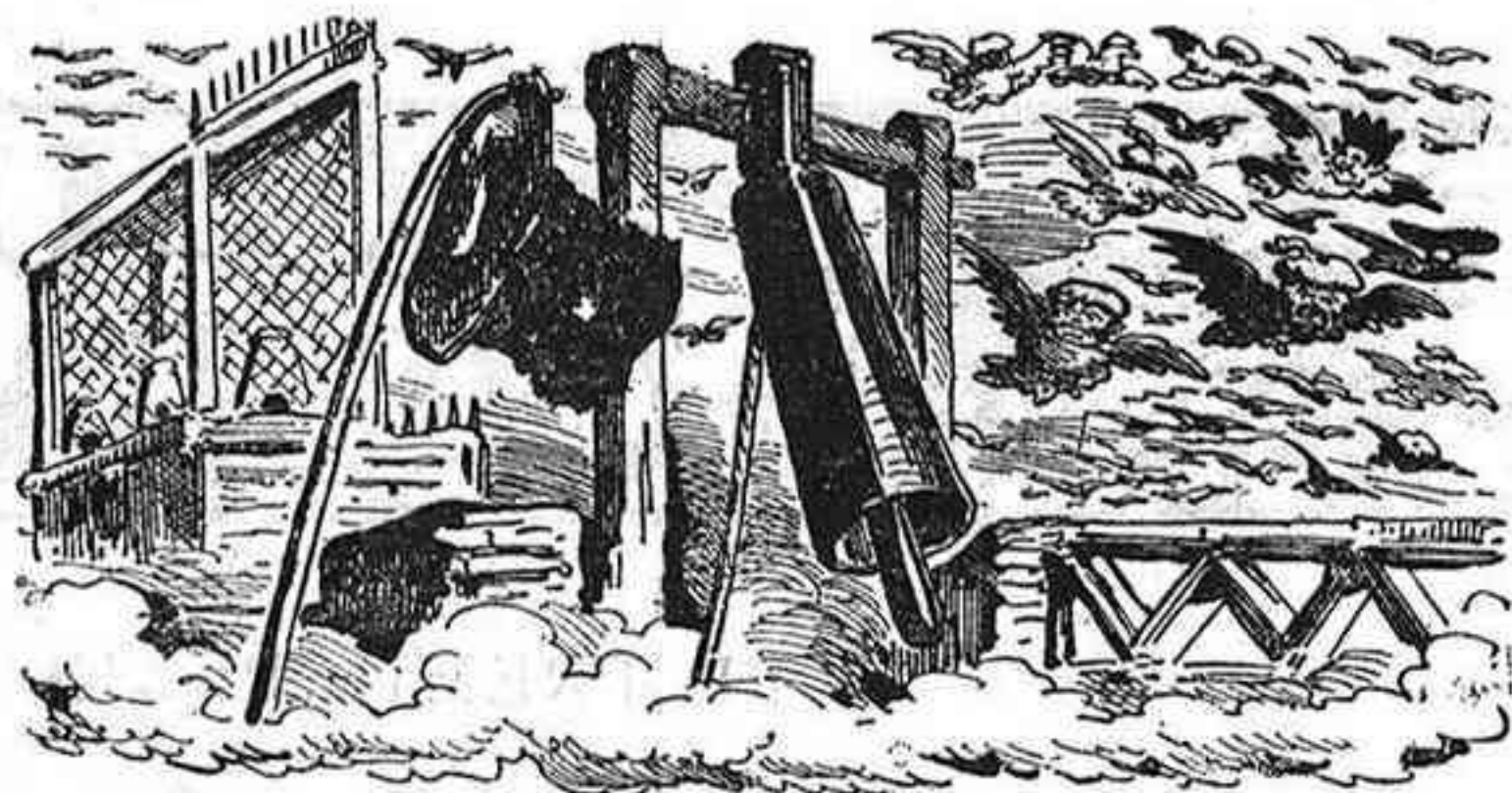
L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, 20
BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona:

Espanya: trimestre 3 ptes. Estranger, 5

1928

UE tal? Els han provat les festes? Han menjat força torrons? El capó, excellent? han begut força vi-net del dolç? Vaja, vaja... Es a dir, que han passat ben bé les festes de Nadal...? Creguin que en tenim una veritable satisfacció. Els felicitem de debò... Bé, és veritat que aquest any ha estat un any gras. Si més no, per l'estat de coses actuals valia la pena de saludar amb un "Passi-ho bé!" simpàtic i afec-

tuós el passat any de 1928... Creguin, que valia la pena. Els catalans ho hem resolt tot. Tots els problemes han estat perfectament solucionats d'acord amb les nostres necessitats espirituals i materials. Els homes d'esquerra, també han tingut la seva més viva satisfacció... Quin any! Cal estar certament satisfet. No crec pas que en un poble tan "assenyat" com el nostre—"el seny" és el nostre signe pairal—sigui inconsciència aquesta alegria... Vegin, vegin, si no, la llista de satisfaccions:

Vallès i Pujals publica l'"Elogi de Catalunya", que té el do de fer dir als nostres crítics més il·lustres que són uns poca-soltes, uns cretins i uns ignorants, persones tan ben estimades com el doctor Torres i Bages, Angel Guimerà, Joan Maragall, Josep Puig i Cadafalch, A. Rovira i Virgili, etc., etc.

Josep Pla publica un llibre titulat "Cambó", que té la virtut d'afavorir l'expandiment de les doctrines pimar-galianes.

Eug. d'Ors comença a publicar una sèrie d'articles numerats, que pensem que arribaran a constituir el producte més transcendental del ciment armat intel·lectual i amb el qual es podrà bastir el monument a la poca-solta integral.

S'ha pogut conèixer una nova reforma de la Plaça de Catalunya amb estàtues i tot, i es confia que aniran fent-se més reformes, fins arribar a trobar una plaça a gust de tothom; de totes maneres, ja es diu que una agrupació vol remetre a l'alcalde un document demanat que tornin a deixar la Plaça de Catalunya tal com la varen trobar a començament de segle, és a dir, amb palmeras i minyones de recanvi.

Si hi hagut alguna fabriqueta o indústria que ha tancat les portes, més que per res, ha estat per donar descans als treballadors fatigats de tanta feina.

No cal dir, per exemple, que la dissort de les Garres ha estat tan admirablement compresa per la classe aristocràtica catalana, que ha estat la primera en concórrer a la subscripció iniciada per afavorir les víctimes, i així hem vist, com acostumen a fer els bancs i altes cases comercials de París, ajudar a la tasca dels que demanen per als altres. Ha estat verament una satisfacció veure les llistes de subscripció: Banc de Catalunya, Banca Marsans, S. A., Banco Urquijo Catalán, de Barcelona, Banco Catalán Hipotecario, Caixa d'Estalvis, "S. A. Arnús-Gari", amb 10.000 pessetes cada u, marquès de Camps, marquès de Cabannes, Ferrer i Vidal, Ventosa i Calvell, Joaquim Cabot, etc., etc., amb quantitats que anaven de 1.000 a 5.000 pessetes. Llàstima gran que el poble no hi hagi acudit amb la fe de tots els personatges anomenats a contribuir a la subscripció...!

També ha estat molt ben rebuda la nova d'haver estat tombades les quatre columnes de l'Exposició, perquè treien la vista de la tasca brillant i magnífica de l'actual i benemèrit Comitè de l'Exposició.

Es a dir que tot ha anat com una seda, tot ha estat bé, tot ha estat perfecte: la comunitat dels de dalt i de baix, la pau social, la tranquil·litat, la riquesa, la tendresa, etc... I doncs? Hem de dir passi-ho bé, amb aquella alegria a l'any 1928...

Passi, passi, any nou... Què? Suposem que ens porta millors noves... El progrés, l'estabilització.

No es pot pas negar que hem nascut en el segle de Xauxa... Si no, que parlin el senyor A, el senyor B, el senyor C... Vaja, tots els que remenen les cireres...

FRANCESC MADRID

DE ROSAS

L'altre dia s'aplegaren entorn de l'actor Enric De Rosas—actor de tota la nostra simpatia, de tota la nostra admiració—uns quants amics que li oferiren un banquet. A Amèrica, d'aquesta mena de festes en diuen una "demostración". Està bé la paraula. I és justa: demostració d'afecte, de simpatia, de cordialitat pot ésser un àpat. I molt afecte i simpatia i afecte s'ha de tenir, les més de les vegades, a l'homenatjat, en acceptar el menú d'aquests àpats que sempre és el mateix menú.

Aquests amics que s'assegueren a taula amb Enric De Rosas per a partir-se amb ell el pa i la sal—i el demés—, foren Santiago Rusiñol, Millàs Raurell, Adrià Gual, Amadeu Vives, Francesc Madrid, Lluís Capdevila, Al-

bert Insúa, Carles Soldevila, Tomàs Borràs, Enric Lluelles, Enric Borràs, Ambrosi Carrion, molts i molts altres.

Com que aquest glossari no pretén ésser la ressenya del banquet, no cal que anomenem els altres. Que ens perdonin els oblidats.

No, no. Aquest Glossari l'escrivim per a palesar l'admiració que en aquesta casa sentim per Enric De Rosas, actor artista com pocs n'hi ha. I per a constatar la simpatia de la festa que a honor seu organitzaren uns artistes i escriptors de Catalunya.

En aquest temps, en què el teatre és vilesa, ramplo-neria, ordinariesa, mal gust i embrutiment, és un consol trobar-se amb un actor com Enric De Rosas, el més formidable actor de parla castellana, que es preocupa de fer un teatre modern, un teatre d'art, un teatre d'idees i de passions.

Aquest fóra motiu suficient per a l'homenatge. Però n'hi ha un altre.

Que és aquest: les companyies castellanes que passen per Barcelona, generalment hi passen considerant-nos poc menys que com uns infeliços provincians immereixedors de l'honor que ens fan donant-nos les excelsos obres dels senyors Quintero, Muñoz Seca i altres senyors per l'estil. Barcelona, per ells, és un feu, una colònia.

Enric De Rosas, en canvi, ha tingut sempre un gest de comprensió i d'intelligència per a les coses nostrades.

La passada temporada incorporà al seu repertori obres de J. M. de Sagarra. Lluís Capdevila i Casimir Giralt. Ara se n'endú "La Llotja", que ha traduït Eduard Marquina, i "El rei per força", que ha traduït Valentín de Pedro.

A la cordialitat d'aquest argentí il·lustre, és just que corresponguem amb la nostra.

VIRAI

EL PREMI CREXELLS

—Quin rebombori entorn del premi Crexells! Tothom creu els senyors del jurat molt honorables, tothom respecta el seu fall, però ningú no hi està conforme.

—I ja sabeu la notícia de darrera hora?

—No.

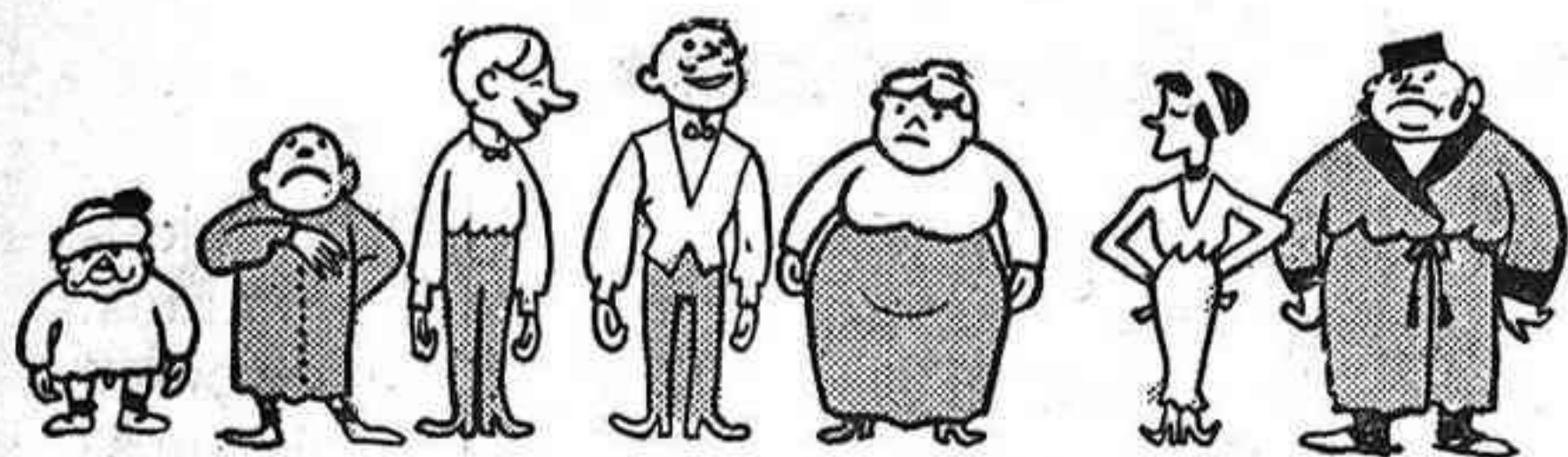
—Doncs es diu que en vistes de la manera com ha estat acollida la seva decisió, ha decidit de presentar en pes la dimissió!

UN VIDENT

—Gallina, com l'altre.

Calendari poètic

GENER

Gener de "janua", porta.
Jo sé que aquest Gener
té onze hortolans més dintre l'horta
i ell — que fa dotze — és el porter.

FEBRER

Porta al davant tota una Candelera
que plora o riu, però el fred no es mou,
i és llest i acaba prompte la carrera
i mor als vint-i-vuit o als vint-i-nou.

MARÇ

Es rampellut de vents i polsegueres,
fa florir els arbres i brotar cada cep,
i entre les boires o les cabelleres
la lluna tren les banyes i hom pensa en Sant
Josep.

ABRIL

Es un vailet que escolta un grill humil
i s'encanta veient que tot rebrota;
ell no ho sap pas que cada gota en val mil
i s'ho malversa tot. No li ve d'una gota.

MAIG

Jo jugaria qualsevol cosa
que és un jove romàntic que fa l'assaig
de l'amor tot dient: "Rosa, Rosa!"
i la Rosa li diu: "Què vols, oh Maig?"

JUNY

Duu penjolls de cireres i esfulla les roses
i sega els blats i els va agarberant
i arreplega els brots secs i les noses
i ho tira tot als focs de Sant Joan.

JULIOL

Va cada dia als banys, jeu a l'arena,
mira el perfil de les dones tant com vol
i ostenta orgullós la pell morena
i cremada pel sol.

AGOST

Ressegueix totes les festes majors
ballant totes les toies
i posa dos grans de raïm seductors
als ulls de les noies.

SETEMBRE

Va pels camins duent una tonada
de mort, de cups i picarols dringants;
duu una magrana esberlada
i un raïm a les mans.

OCTUBRE

Llaura la terra plena de repòs
i prepara el blat vell per la sembrada;
tota la terra dorm al seu redós
somnia l'abundor de la vinent anyada.

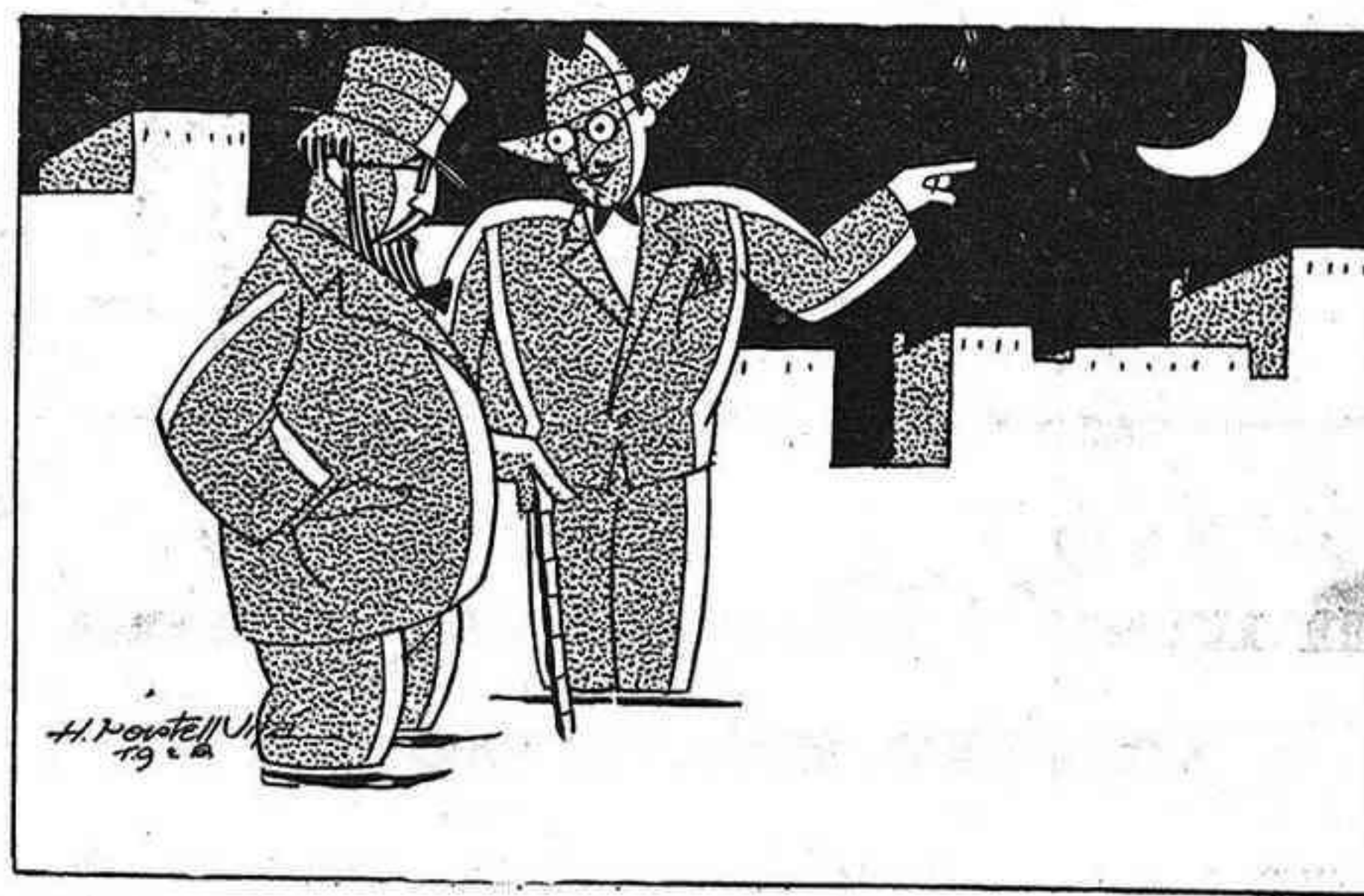
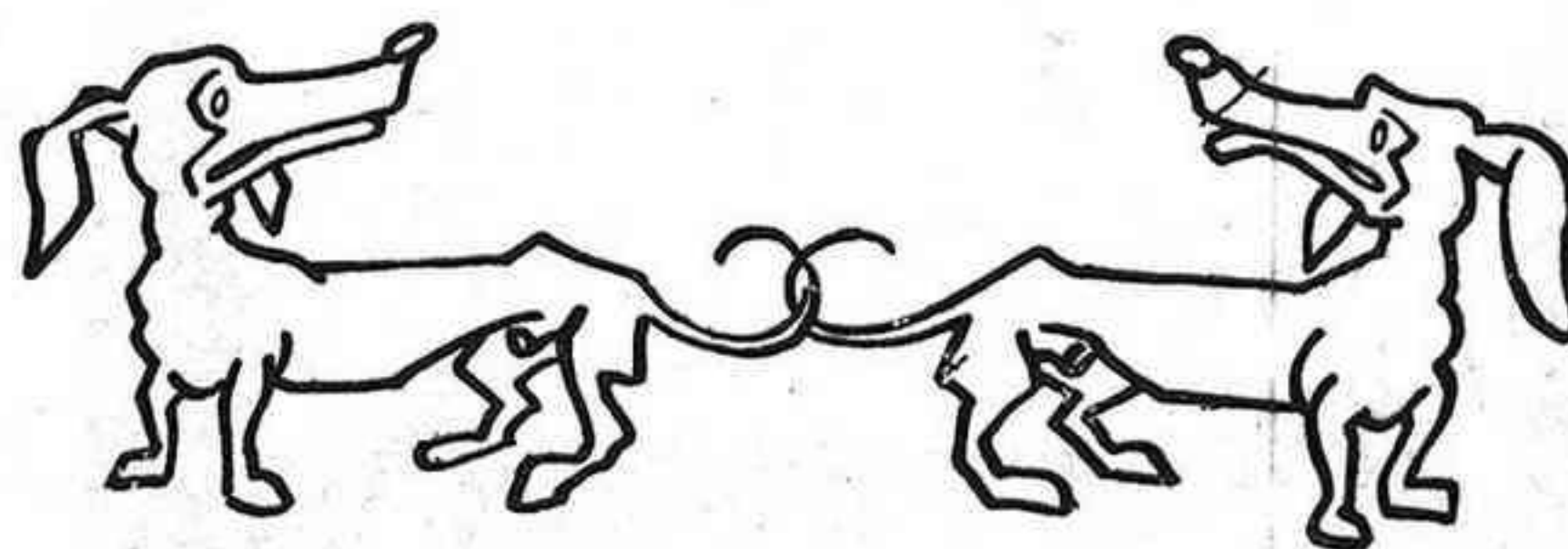
NOVEMBRE

Té les mans balbes i la testa blanca,
el front solcat d'arrugues i l'esguard absort
i és com una padrina que va ranca
i poc a poc camina vers la Mort.

DESEMBRE

Onze hortolans han arribat
portant cistells de fruits i flors de l'horta.
El Desembre els empeny cap a l'Eternitat.
Deixa al de fora un infant tot just nat
i poc a poc tanca la porta.

SALVADOR PERARNAU

A TURQUIA

—Es la lluna o una simitarra turca?
—No li puc dir, sóc foraster i és la primera vegada
que surto.

AQUEST NUMERO

HA ESTAT VISAT

PER LA CENSURA

TAMBE TE RAO

- Perquè la fàs, tanta gimnàsia?
- Per conservar la línia.
- Més valdria que conservessis l'enteniment.

Un marit ideal i una dona massa exquisida

A una ciutat alemanya es donava una representació d'“Un marit ideal”, d'Oscar Wilde. Soltadament, un dels intèrprets de l'obra es llençà sobre l'altre amb ferotgia.

Aquestes eren Gerhardt Getchke i Indre Froehlich. Una dona sortí aleshores del teatre demanant auxili. Era ella, la pobra, que representant amb els dos artistes, era objecte de llur gelosia recíproca. Ells es disputaven per mitjà del text d'Oscar Wilde!

Si poguéssim donar un consell a la gentil actriu alemanya, que respon al suau nom d'Hermínia Apel, li recomanaríem... que en cerqués un tercer.

Veritat que potser aquest seria aleshores assassinat pels altres dos.

Anècdota

En un poble de les Hurdès va morir el fill de l'alcalde, i com era un xicot dels més *curridos* de l'encontrada, ja que ell era el que portava les modes de la ciutat com el xarleston, el black-bottom, pantalons de pota d'elefant, i altres ximpleries, fou que tothom sentís sa mort.

En el poble era considerat com un home extraordinari, i les noies, sobretot, el miraven com un ídol, una espècie de Valentino o John Gilbert, és a dir, que les xicotes, hi pensaven i hi somniaven a totes hores.

No es podien conformar la gent que un *portento* així s'hagués enamorat de la *pelada*, que maleïda la gràcia que li va fer a ell el seu enamorament, emportant-se'l a l'altre barri.

No lluny del poble, hi havia un convent de frares, que segons deien, n'hi havia un que portava una gran barba blanca, i aquell era el que Déu Nostre Senyor li havia donat les facultats de fer miracles.

Varen portar-lo a casa del mort.

Així que arribaren, primer que res va fer-se portar un bon vas de vi de Màlaga, se'l va beure, ordenant al mort, amb una veu potent (que la gent que ho contemplava estaven tan espantats, que els ulls els sortien de l'esclafolla), que s'aixequés i caminés. Més el mort, tossut, no és va moure.

—A veure — va dir —, porteu-me un vas d'Oporto.

Se'l begué amb gran parsimònia i tornà a manar que s'aixequés. Mes el mort no feu cas del frare i romangué estirat com sempre.

El frare s'aixecà adoptant una postura d'allò més enèrgica, i digué:

—Porteu-me una ampolla de Xampany.

Se'n va beure mitja ampolla i es dirigí al mort:

—En nom de Déu et mano que t'aixequis tornant a la vida

Després d'haver dit aquestes paraules inútilment, puix el mort en va fer tant cas com si hagués sentit ploure, digué el frare dels miracles:

—Aixó és el que jo en dic un mort ben mort!

M. H.

Instantània

(Diàleg)

—Vaja, que s'acosta el dia de menjar el gall o el capó.

—No m'agraden.

—¿Què diu ara?

—El que sent.

—¿No?

—No senyor.

—¿I els torrons?

—Els de “Jijona” tampoc m'agraden. ¿No ho creu?

—Galls i torrons, no li agraden?

—Pel gust, si.

—Doncs?

—Es pel preu.

Pepet del Carril

La bona parla

Això de no purificar, refinar i matisar el llenguatge com cal i de procurar dir tan sols els mots que són precisos i dignes en tota conversa oencontre, ens apar que ja és un mal que es fa crònic; o almenys dóna la sensació de començar a fer-se'n, vist i oït el mal costum que entre tots tenim ja arrelat.

Nosaltres creiem que àdhuc els filòlegs, si bé se'n dolien de què es parli malament, incorren també en el mateix vici, ja que d'altra faisó, tal volta es trobarien, de vegades, que no serien compresos, deixant els altres a les capses. I no diem res dels de la lliga del bon mot, car aquests, amb tota la seva bona fe, es troben encara amb més inconvenients.

Sense haver d'anar al fons tècnic ni originari de la qüestió i atacar-la com a una malaltia aconsellant els remeis que hi pertoquin, nosaltres tractarem sols d'apuntar la idea a fi que altres, amb més coneixements i sapiència, puguin fer-se un ressò adequat i posar-hi el que cal posar-hi, nosaltres, pobrets, com que també som dels que hi pequen, ho comentem, i gràcies.

Ara que en comentar-ho, tan sols per a procurar corregir-nos, hem de començar per dir que no hi ha dret a què parlem malament després del que ens costa, i costarà, poder parlar com volíem; i hem de preguntar el perquè no se'ns acudeixen més agudeses o florilegis en les converses o en els començos d'elles? Per què quan trobem algú no se'ns ha d'acudir més que tot allò de: "Com va això?... On va per ací?... Què hi ha de nou?... Què és de la seva vida?... Com està?", i altres coses per l'estil ronec, que ja es fan obligades per a donar peu a que l'altre contesti com resant una lliçó: "Bé, per ara..." "Sí, miri, ja ho pot veure..." "res, per ara..." "tot és vell..." "Anar fent..." — (o el mot més nacional — "anar tirant de la rifeta")... "Bé i ell..." etc. etc.

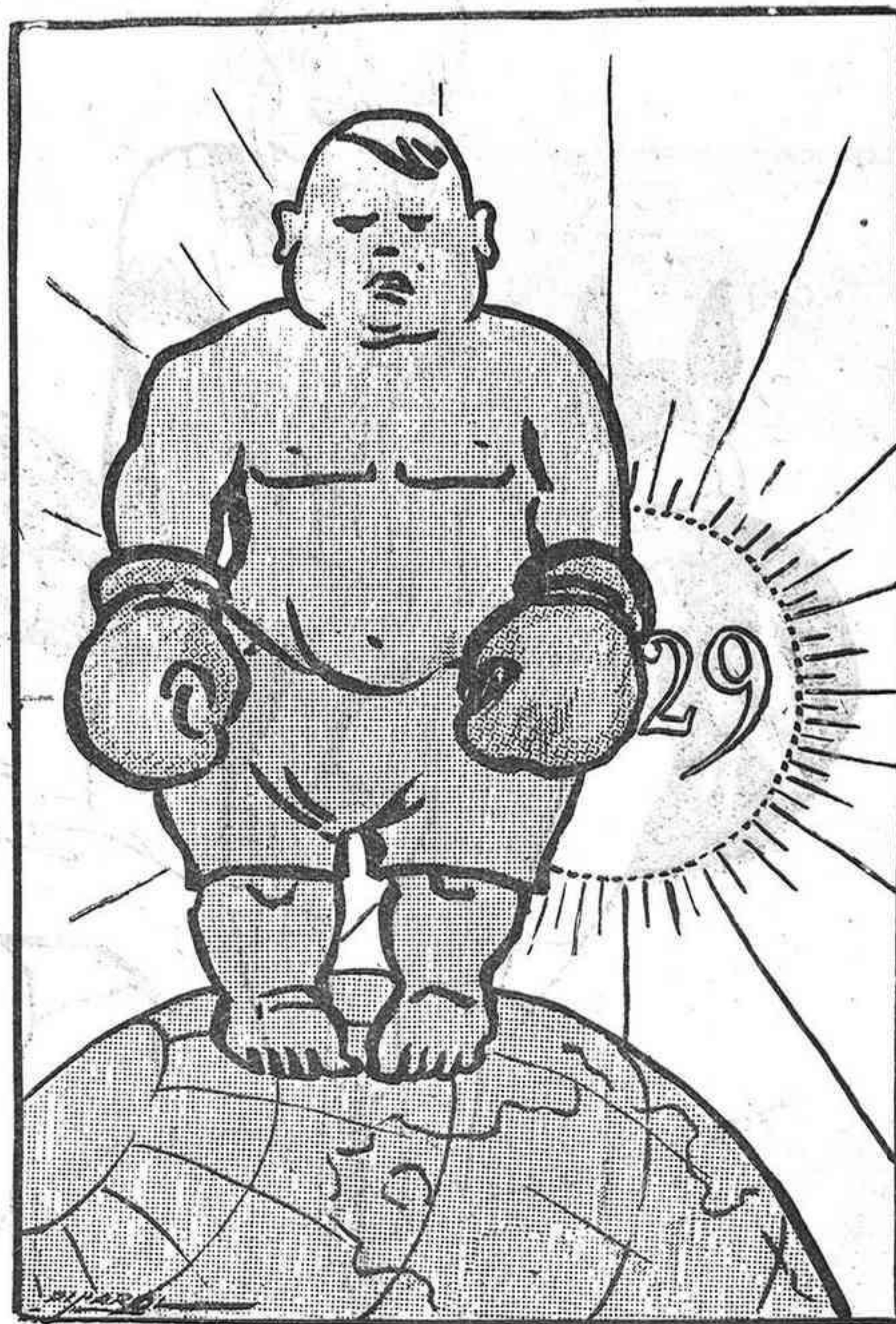
I si és algú que era fora, dir-li: "Hola, ja ha arribat?... o, ja és ací? Vaja, no ens ho neguin pas; tot això és senzillament banal, i ens ha de fer a tots l'efecte d'una mesquinesa de parla que no ens mereixem, i ensems d'un peu forçat, sembla com si quan trobem algú, no tinguéssim ganes de dir-li res, i sortíssim amb el primer mot poca-solta que se'ns acut per sortir del pas.

I no cal dir que, de vegades, fins posem en un compromís al preguntat; puix si és un, per exemple, dels que no els plau dir res seu a ningú i nosaltres li sortim amb un "On va"... n'hi ha per contestar-nor: i vostè què n'ha de fer? com si és algú que sofreix i li preguntem, com es troba? i ell ens contesta: no me'n parli... en lloc de fer-li cas, li afegim: i, doncs, què li passa?... què té?... per a què ens conti llurs tragèdies que—mal està el dir-ho—però no ens interessin. I a aquell altre que es veu obligat a anar pels carrers plovent a botes i barrals, o amb una xafogor de caldera, li parlem així que el topem, del temps; i clar, ell no pot contestar altra cosa que: "calli, home, calli..." Doncs, bé; nosaltres, malgrat la recomanació, què fem? doncs insistir sobre el temps, i les molèsties, per a recordar-li més les pròpies...

Resultat de tot això; que, a més de no saber parlar bé, i a to, ens fem pesats; sense substàncies, i gairebé sempre, indiscrets; i a això, s'hi hauria de cercar, i trobar la forma d'evitar-ho, vaja; puix a nosaltres, ens dol molt l'haver d'ésser indiscrets...

Ara que — com que no hi podem fer més!... A propò-

sit... com se troben vostès?... i la família?... Han vist quin temps fa?...

L'ANY NOU CAMPIO

—Campió de què?

—Ja em parlarem l'any que ve.

Lletra oberta al Senyoret Mil Noucents Vint-i-nou Present

SALUT:

Nou Any novell, cadell que avui comences a rodolar, què ens podràs dur de nou?... Pot ésser que, per ésser nou, et penses fer-nos tornar de color rovell d'ou?... Ou un consell meu: no t'enlairs massa, i sigues bo, com si ja fossis vell, que, el tenir jove i tendre la carcassa, no evita pas que s'arrugui la pell.

Els teus avantpassats, en cada anyada, l'"oro i el moro" sempre ens han promès, i en acabar, cada vegada, sols melangies han deixat de res.

No hi fa que alguns et rebin amb gatzara, i, d'ésser bons, ho lliurin al teu fur; tu no te'n fiis d'ells, ni de llar cara que, et giraran després, n'estic segur...

Ves fent ta via, és clar, però procura que, com els altres, en finir de pet, no donar peu a què diguin que dura la vida has fet, pel teu tarannà fred.

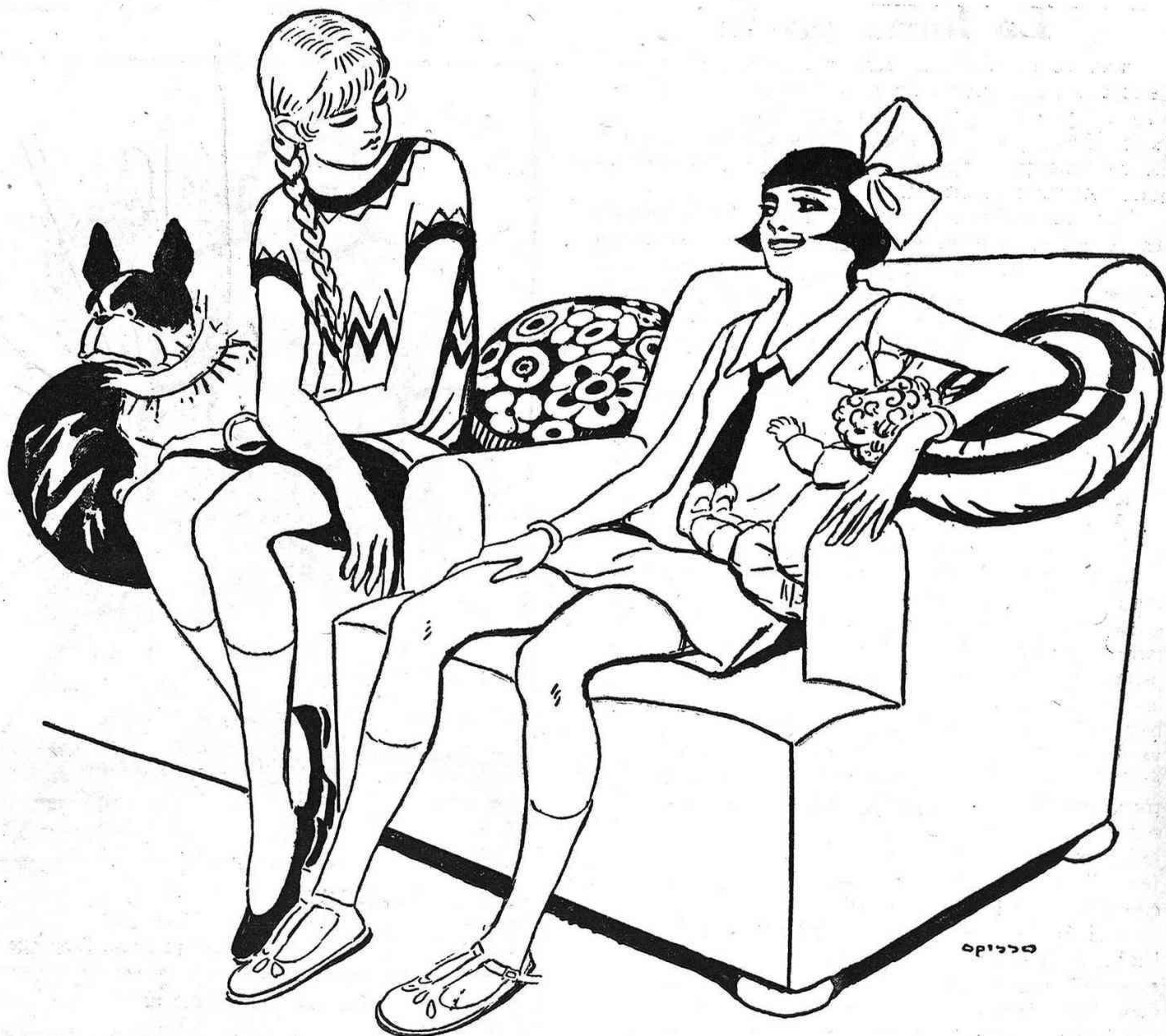
I ja que un any ens portes d'existència, i un altre, d'ella, també ens has robat, no ens facis més amarga la consciència que prou negra tenim ja pel passat...

Pel demés, sigues benvingut.

si em portes diners i salut.

LLUÍS RAMÍREZ CARULLA

LA SOLUCIO

—I pensar que encara falta un any perquè els reis em duguin un altre bebè!

—Casa't, i no hauràs d'esperar tant.

Jo creia...

Mon cor, que ha sofert tant, es cregué un dia
copsar del teu la joia no alcançada;
i, ple de confiança, pretenia
la pau d'un amor nou, en tu esperada.

Tan jove, jo vaig creure en la bondat
del viure teu, nibat per la innocència,
i creia que en tos llavis la veritat
seria del teu cor la transparència.

Volia de la teva solitud
les hores compartí i per defensar-te.

tenia el braç prou ferm, prou joventut
i un cor vessant d'amor per a estimar-te.

Tampoc tu l'has volgut, el meu amor;
també he trobat en tu sols ia mentida,
la que m'ha fet més mal i més dolor,
perquè tu ho eres tot ja dins ma vida.

Comprenc que res de tu puc ja esperar,
perquè fins tes mirades m'escatimes;
però encar que no em puguis estimar,
almenys ho pots fer veure, que m'estimes!

M. MASÓ I CODINA

Una nit de cap d'any

(Comedieta frívola)

L'acció a la terrassa d'un hotel de moda. Nit de cap d'any. Colombina vestida de sedes, sentada davant d'una tauleta fràgil, assaboreix una beguda estranya. La seva careta maquillada reflecteix el tedi.

Putxinelli, vestit de frac, la contempla extàtic al través del monocle. Una banda de jazz, anima amb la seva música epilèptica, la terrassa, tota il·luminada de fanalets de color.

Colombina. — Quin avorriment! Quan vindrà el meu pierrot? (Fixant-se en el senyor Putxinelli). ¿Qui serà aquest home tan estrany que em mira? I s'acosta! Qui serà aquest atrevit.

Putxinelli. — Senyoreta, ¿em permet que li pagui la consumació?

Colombina (indignada) Faci el favor!

Putxinelli (traient-se un feix de bitlletes de banc).—Oh, hi tindrè molt de gust. (Brillen entretant, als reflexos de la llum, els innombrables brillants del senyor Putxinelli).

Colombina (endolcint-se). — Moltes gràcies, senyor.

Putxinelli (asseient-se-li al costat). — Quina garganta tan bella! Que bé s'adiria amb aquesta pell de nacre un collar de perles.

Colombina. — Retiri's, senyor, no em comprometi. El meu promès és a punt d'arribar i pot sorprendre'ns.

Putxinelli (sense fer-n'hi cas) — ¿Vol que anem ara mateix a comprar-lo? El meu automòbil espera a la porta.

Colombina (després de vacillar un moment, aixecant-se). — Anem.

Putxinelli. — Encantat!

(En aquest moment entra Pierrot. En la seva cara emfarinada s'hi dibuixa un somriure cínic).

Colombina (amb un crit apagat, d'espant). — El meu promès!

Putxinelli (apart). — Ja l'hem feta. Tindrem una escena. Que poc xic és això!

(Pierrot, després d'esguardar-los mofetament, es dirigeix al senyor Putxinelli).

Putxinelli (espantat). — Què voleu?

Pierrot (amb una reverència exagerada). — Gran senyor, em podrieu deixar cinc centes pessetes?

La Lluna (guaitant entre uns núvols). — Amic Pierrot, m'has deixat en ridícul.

J.

COSES

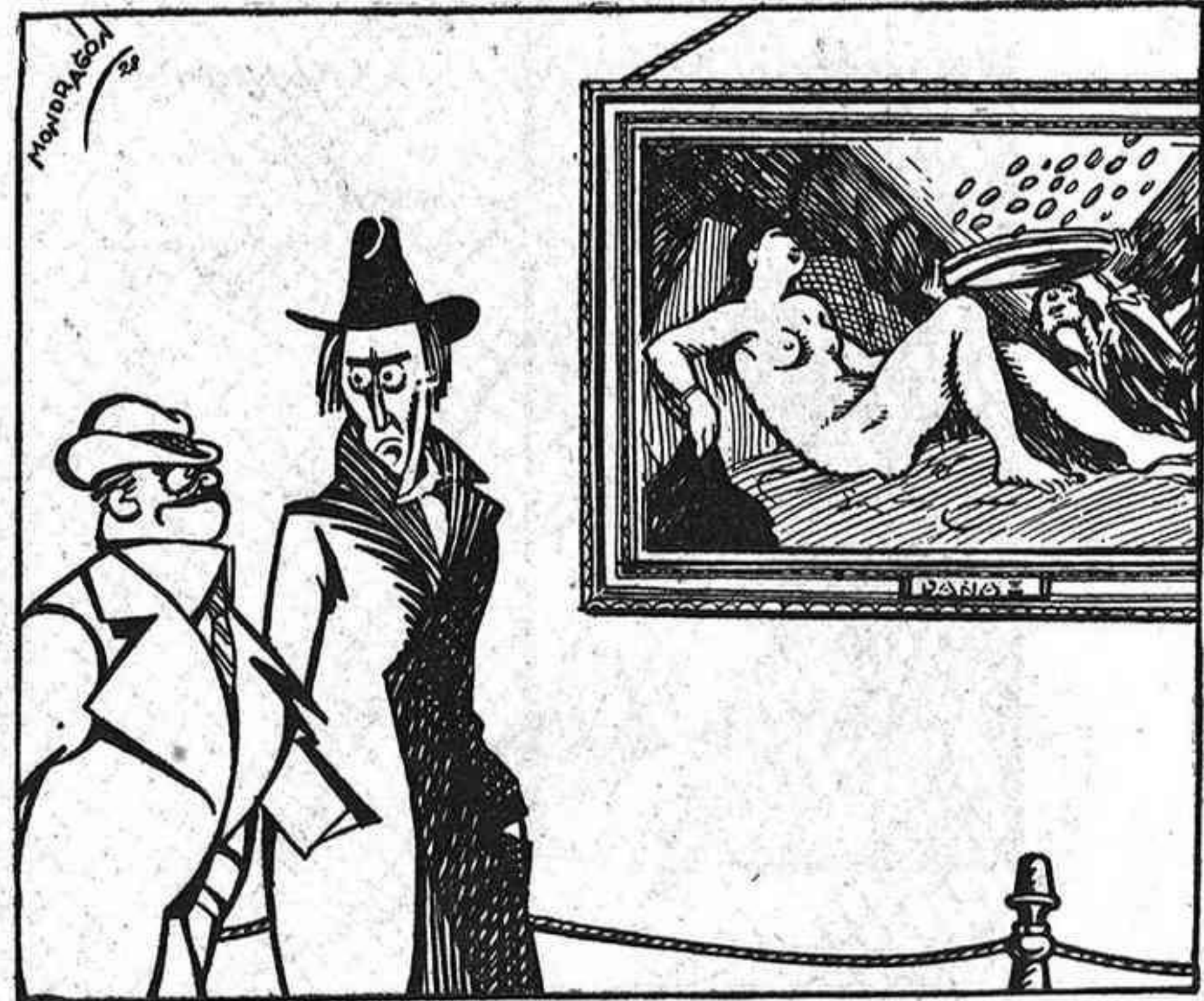
“Qui no vulgui pols, que no vagi a l'era”,
i qui no vulgui entrebancs, per la vorera.

“Cap geperut es veu el gep”,
per ço que, sens escrafalls, s'han de tenir dos miralls.

“Vesteix un bastó i semblarà un baró”,
i un cop vestit, compra-li càmfora.

I per a no fer-nos pesats, i per a què no ens renyin,
posem fi recomanant aquell altre que diu: “Qui vol viure,

de tot s'ha de riure”. Amb això quedem complerts; ara, si troben que “Bé pots xiular si l'ase no vol beure”... plequem les gàbies, que va dir Guillem II...

CRITICA

Està molt bé.

—Que hi entens, en Art?

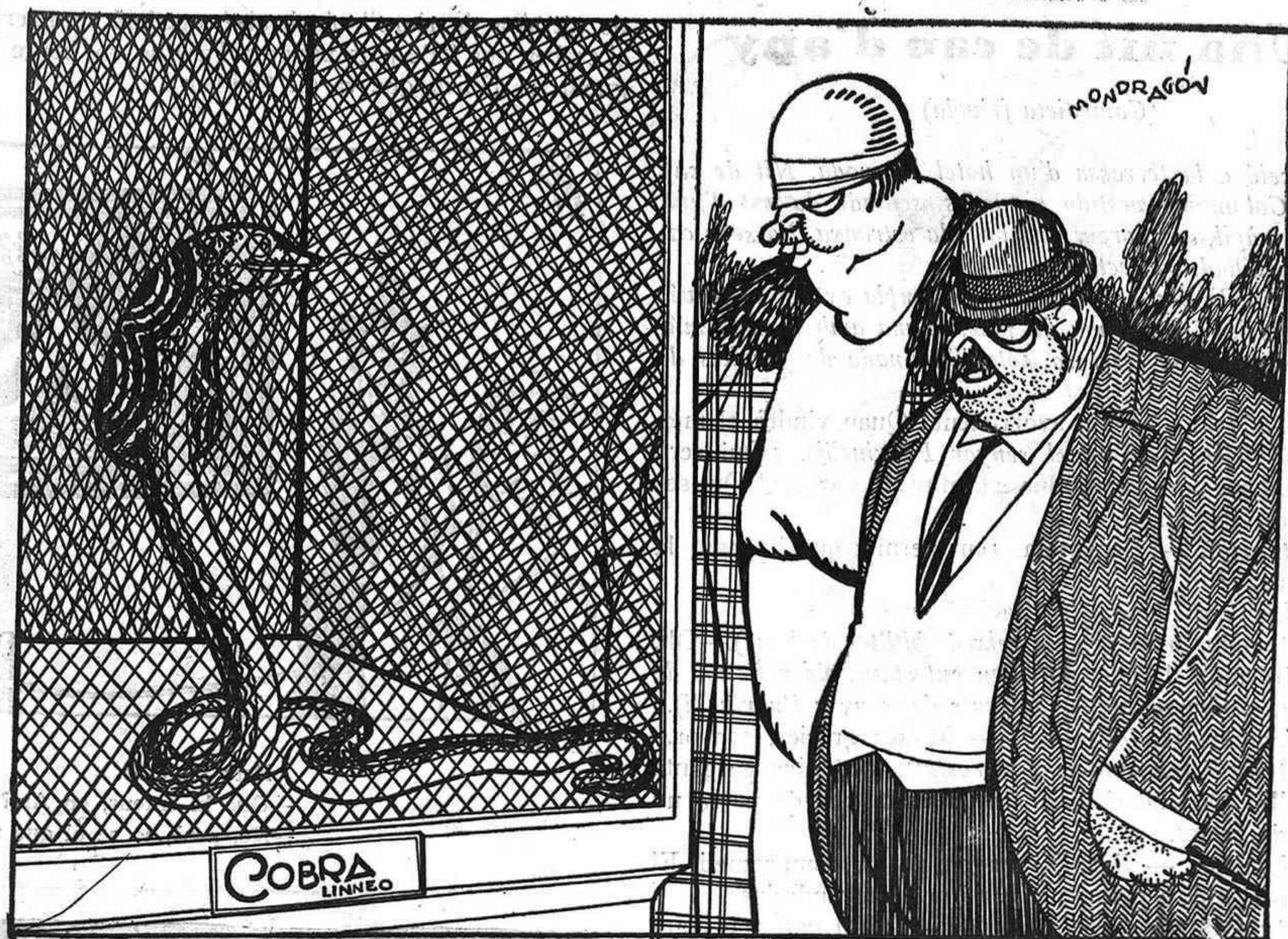
—No, però, jo sé el que m'agrada.

BONS DESIGS

—Aquest noi demana un avió per venir a donar-nos
les gràcies a l'Orient.

REFLEXIO AL PARC

—Cobra i no fa res? Felixa d'ella

La Modisteta

Es la figura més gentil
que va creuant la ciutat nostra;
té un gràcil rostre
angelical.

Es una flor tendra, exquisida,
que ens encomana l'alegria
amb el seu riure triomfal
com un bell cant a la vida.

A la sortida dels tallers
per nostres vies i carrers,
semblen un vol de papallones
que alegrement van conversant
i van rient,
i bromejant,
fent-nos fruir en un instant
la seva esplèndida bellesa
en bells esclats de juvenesa.

Com oreneta missatgera,
en arribar la primavera,
ja ens ho anuncia de seguit

vestint ses gales més formoses
de transparències vaporoses.
I en tant que el món tot s'engalana,
canta la serra i riu la plana,
omple de violes i de roses
el seu pit.

En apropar-se la tardor,
quan les flors cauen desfullades
i un vent traïdor
fa rodolar

les fulles seques, corsecades...
La modisteta, ingènuaament,
cobreix ses carns, suaument rosades,
i amb un posat d'enteniment
va fent sa via lentament
per la ciutat amortallada.
I va rondant a l'entorn seu
fent-li sentir a mitja veu
sa parla franca i agradable
un atrevit festejador
que li ofereix el seu amor
veient-la tant i tant formosa.

Josep Monclús.

SALUTACIO A L'ANY NOU

—A veure si et portaràs millor que el passat. A veure si ens engreixes a tots i ens fas alegres i rics... i ens fas una casa a l'Aixampla.

L'adulteri i el somni

El somni, ¿pot ésser pres com a prova en un procés d'adulteri?

Vet ací un cas esdevingut a la ciutat de Wentuky, de Pensilvània.

Una jove pensilvaniana no era fidel al seu marit. Ho era, però, tant, al seu amant, que més d'una vegada, en somnis, havia repetit amorosament el nom d'aquest.

El marit es basà en aquesta prova per demanar el divorci. Els jutges americans han dit, però, que el somni no era pas una prova suficient per a un cas d'adulteri.

Recordem, tanmateix, que a França s'ha concedit el divorci a una senyora, el marit de la qual tot negligint-la, tenia al seu costat en veu alta somnis que la ultratjaven: somnis en els que no hi mancava mai, naturalment, un nom de dona.

BARCELONA I L'ANY NOU

Capvespre d'estiu

— Noí, em sembla que no et pots queixar, se't presenta un bon any

Ferran

BARCELONA DE LA TORRATXA

— Cada dia que passa veig més que a poder veure

com els francesos

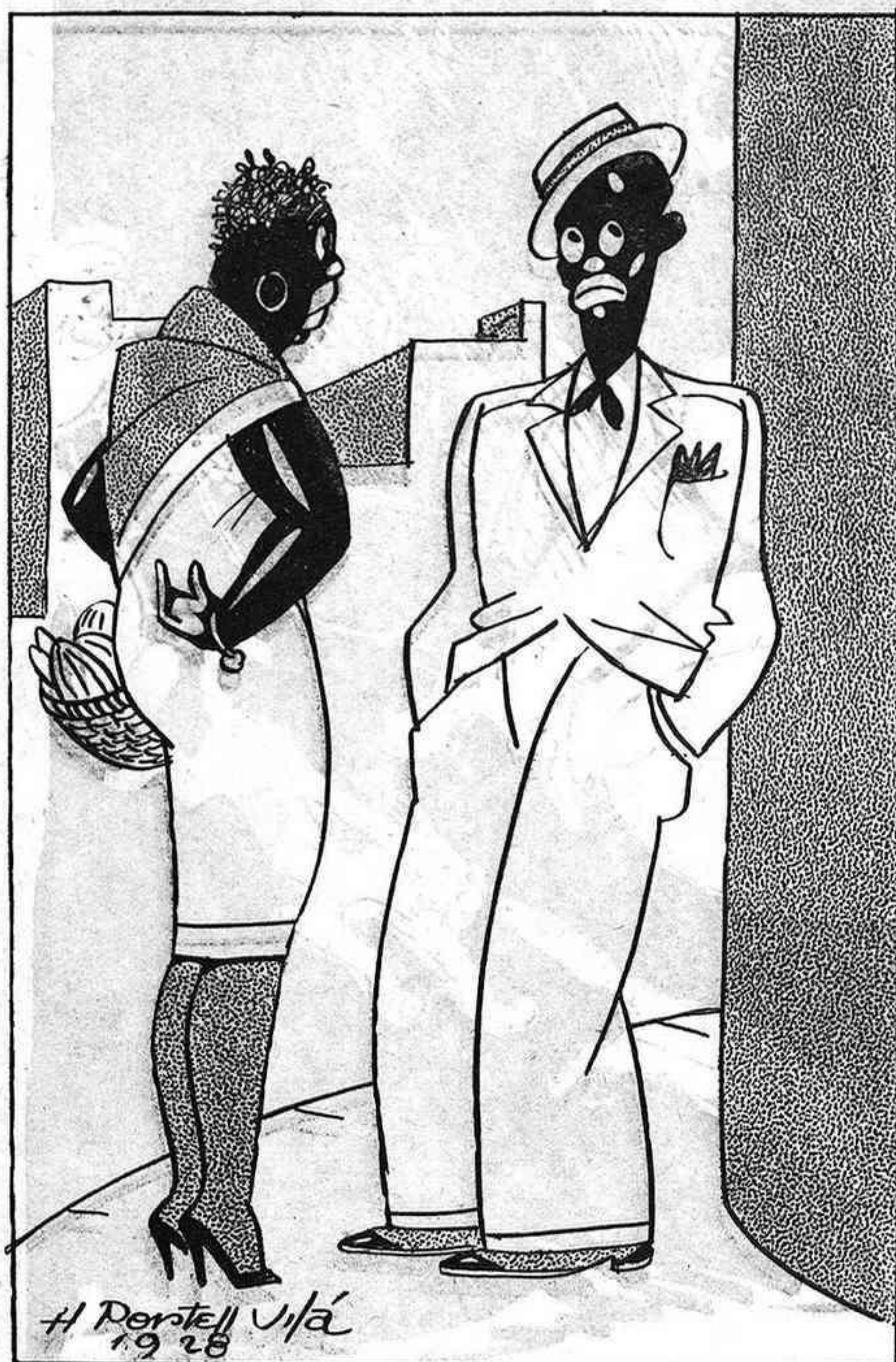

Capvespre d'estiu

Plou; l'aigua fina, com un serrell,
embolcalla el carrer, tot gris;
la terra és roja: baf de bordell;
fang en la terra, l'atzur és llis.
Jo, poruc darrera un vidre,
albiro els vianants que van passant,
la mare em crida—Vina a seure.—,
i el sopà entaulat veig fumejant.
Fa estona, l'estómac va remorejant,
sospiro, m'hi atanso calmosament,
dic—prou—a la mare que va escudellant,
agafo el pa i el llesco amatent.

El carrer és fosc, és negra nit,
la pluja no ha parat de davallà;
deixo la taula, em lliuro al llit
i tot s'ha acabat fins l'endemà.

LLUIS BOTA I VIL·LA

DESGRACIES DE LA CIVILITZACIO

—Cada dia em veig més negre per a poder viure
com els blancs.

Presentes

Som en ple període de presents. Als uns en fem perquè els estimem. Als altres perquè ens hi creiem obligats. Algunes dones—amants o mullers tendres—ofereixen als seus homes algun record gentilment comprat amb les seves economies. Altres creuen que als homes no se'ls n'ha de fer mai de presents; ells s'hi habituen i també es desavenen de fer-ne.

De les que reben presents, n'hi ha que els reben com una prova d'amor, altres que no hi veuen més que un homenatge gairebé més que legítim, obligat.

A totes els agrada rebre presents, però els agrada encara més de mostrar-los, per demostrar l'esforç acomplert per complaure-les. Una somriurà discretament davant d'un brillant de vint mil pessetes. Una altra en canvi té un aire ofès mostrant un senzill braçalet. El que, però, a totes els fa rodar més el cap és el present d'un automòbil de luxe.

Totes les dones mesuren segons la suma que hem després per a elles, la nostra estimació. No calculen que, de vegades, les seves exigències ens han fet forçar la mà que dóna.

En realitat, però, totes les dones volen que se'ls faci presents més encara pel plaer íntim que en senten, per espantarrar les amigues i inspirar una mica de gelosia.

—Jo — sentíem dir l'altre dia a una joveneta entretinguda — prefereixo a totes les riqueses el *seu* cor.

—Fet d'or ¿no és això? I amb un diamant al mig, si és possible — interrompé una elegant.

El Gos

Estès al mig del fang, el ca descansa.
Es vagabund, què hi fa...
De ço que deix enrera sent recança
com mai en sentirà.

Avui, ja vell, son destí està traçat.
Crudel destí...
Uns mals infants, després d'apedregat,
l'han deixat al camí.
I ell, pobrissó, se'n condol, fins busca amor.
Son aspecte és afrós...
Sa mirada és fidel, com fidel és son cor.
Son pobre cor de gos.

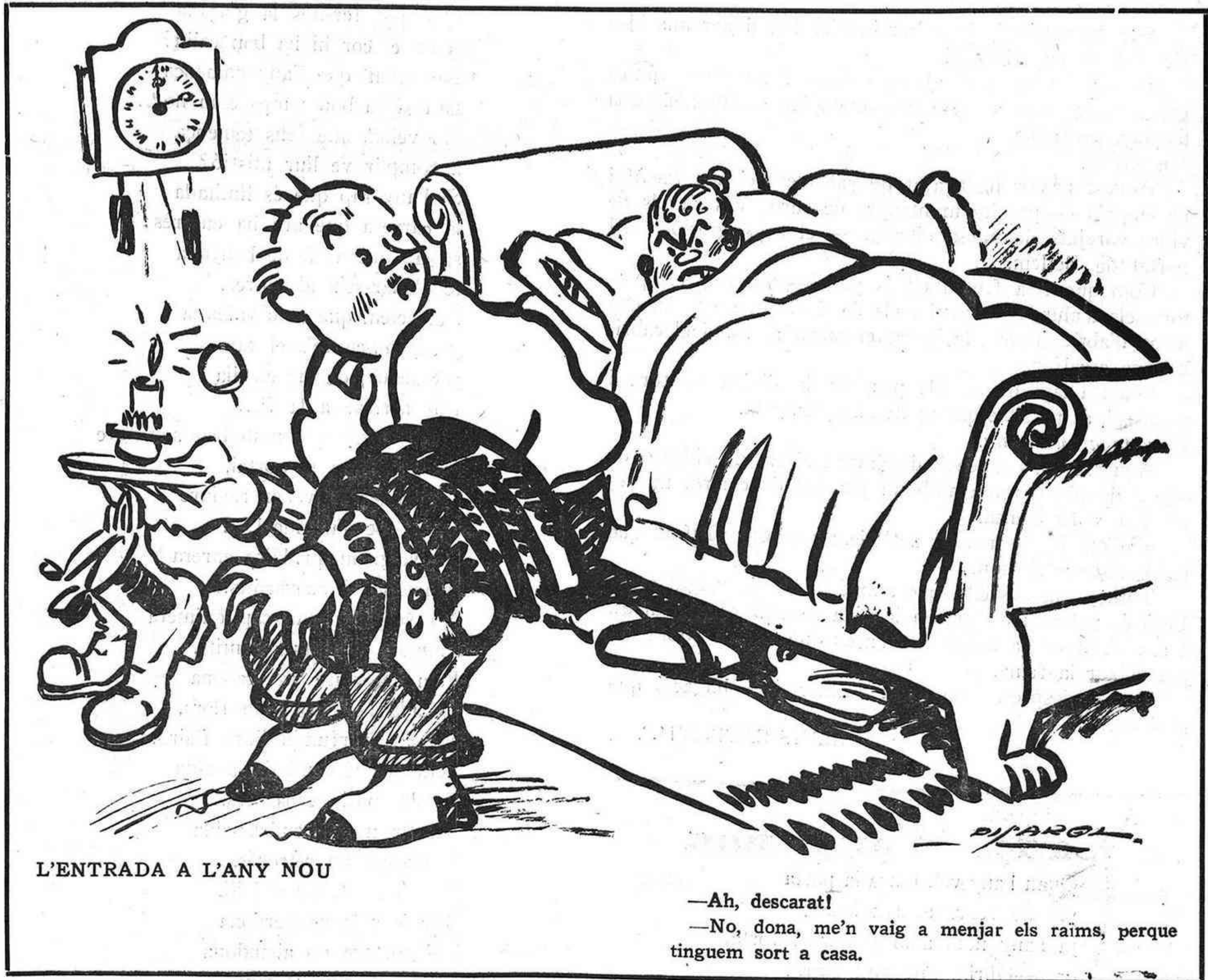
Ha provat de seguir, mes ja no pot.
Sos ulls plorosos es van envidriant,
i, laç, al mig del fang, amb el cap cot,
sa vida va minyant.

Un nin s'hi és aturat i l'està acaronent.
Es convulsiona el gos...
La mort se'l va emportant.

I de la llunyania en ve un home cridant:
Eh! tu no el toquis: pot ésser rabiós.

Pejuan

L'ENTRADA A L'ANY NOU

—Ah, descarat!
—No, dona, me'n vaig a menjar els raïms, perquè tinguem sort a casa.

Pessebre

Una casa.

Aquesta casa és de cartró i està pintada de color de rosa. La porta—una gran portada en arc—i les finestres—unes finestres minúscules, sota teulat—, són verdes, d'un verd blavós. Aquestes coloraines donen a la casa un aire d'alegria que ens arriba al cor.

De la xemeneia en surt un borrall de cotó fluix: el fum.

Davant de la casa i plantat en un trosset de suro, hi ha un branquilló: un arbre.

Un pescador de canya.

Com tots els altres pobladors del pessebre, aquest home és de fang. Encara que siguem a l'hivern i estigui tot nevat, ell va en mànegues de camisa. La seva condició de pescador de canya l'obliga a anar així, i no més abrigat.

Està assegut en una pedra verda. Té una canya—un fil-ferro pintat de groc—a les mans. D'aquesta canya en penja un fil blanc de cotó i l'home fa una cara d'estranyesa, ¿perquè acaba de pescar un peix de plom?

Mai no li havia passat cosa semblant. Deu ésser cosa de miracle.

La neu.

Tot el "pessebre" està nevat. La nit passada — per

obra i gràcia d'una mà infantil—ha caigut una gran nevada.

Avui la cuinera s'ha queixat de què li havia desaparegut la farina.

El gall.

Té el cos de fang i una cresta magnífica, superba, pintat de vermell. Per cua té una ploma autèntica de gall. Les potes són de fil-ferro.

Es més gros que molts dels homes i dones que pullulen pel "pessebre".

Es l'únic gall que en aquests dies de Nadal no té por de la mort.

L'àngel de l'establia.

Té les ales daurades, de cartró. Un núvol de fang als peus. I està enganxat amb un petit ganxo al suro de l'establia.

A les mans porta una tira de paper en la què es llegeix la coneguda llegenda: "Gloria in excelsis Deo".

L'àngel de l'establia suggerí la idea de l'anunci. No hi ha dubte.

Jesús.

L'infant Jesús és més gran que les altres figures del "pessebre".

Per distracció de l'escultor humil? Per donar una idea de la seva superioritat?

El fet és que Sant Josep—barba i cabellera, túnica groga, vara florida—sembla contemplar el fill amb una llàstima profunda.

Un pastor.

Aquest pastor ha agafat un cabridet del seu ramat i ha emprès — per les muntanyes de suro, pels rierols de vidre vorejats de molsa olorosa — el camí gloriós del portal de Betlem.

Com que feia fred i ell és pobre—com tots els pastors, els d'ahir, els d'avui i els de demà—, no porta cap mena d'abric. Però s'ha posat el cabrit al coll i el cabrit li dona escalfor.

Quan l'hagi deixat als peus de la divina criatura i torni sol, és possible que agafi una pulmonia.

Una dona que renta.

Aquesta dona, agenollada davant el riu de vidre o de paper de plom, renta amb un picador de cartró, un retallet de roba blanca.

Tothom ha de marxar a Betlem a adorar l'Infant que ha de redimir el món.

Tothom, menys ella, que també hi hauria volgut anar. Però és pobra, i es guanya la vida rentant roba d'altres. I el redemptor ha nascut un dia en què ella, la pobra, no pot deixar la feina.

Temps després, hom dirà: Primer és l'obligació que la devoció.

LLUIS CAPDEVILA

Cançó d'any nou

Quan l'any vell tanca la porta
per no veure el nou demà,
ja l'any nou, amb veu molt forta,
diu:—Obriu, que vull entrà.

I la porta just tancada
per l'any que se n'és anat,
a l'any nou que vol fê entrada
s'obre tota, bat a bat.

S'obre tota, sens recança
perquè passi el seu portal,
aquest any que sent frisança
de fê entrada triomfal.

I ve l'any tot prometença
d'una vida més plaent;
d'un bell viure que comença
allunyat de tot turment...

D'una vida falaguera
que ens incita anâ endavant;
d'un bell viure sens quimera;
d'un bell viure triomfant.

Què hi fa que es geli la terra,
ni que hi hagi neu als cims,
si la joia al cor s'aferra
i pel cor no hi han abims?

Què ens importa l'hivernada,
si després vindrà l'estiu?

Què pot fer-nos la glaçada,
si en el cor hi ha bon caliu?
No veiem que l'any comença
tant si fa bon temps com no?...

No veiem que sens temença
a complir ve llur missió?

Si l'any sap que és limitada
la carrera que ara ha emprès;
si sap que al fi de l'anyada
té d'anar-se'n al no-res,
i el veiem que amb valentia
gosa emprendre's el camí
per segui'l de dia en dia
fins arribar a la fi...

Si el veiem que amb bell somriure
ara passa en el portal,
i en son si hi veiem reviuire
tot el foc d'un ideal?...

No volguem quedà'ns enrera
temorencs i acovardits...

No volguem que cap quimera
s'imposi a nostres sentits.

Fem del viure una cadena
forjada tan sols amb flors,
que ens perfumin llurs flairors.

Fem que al camí de la vida
no s'hi posin esbarzers...

Alentir nostra embranzida
és marcar un retrocés.

als qui es senten defalli,
Que la vida no perdona
i el coratge no abandona
a qui vol segui el camí.

Endavant, doncs, sens temença,
emportats per l'ideal!...

Si veiem que l'any comença
i s'imposa triomfal,

si el veiem trucâ a la porta
que l'any vell just ha tancat,
i cridant amb veu molt forta
fa que s'obri bat a bat,

i no tem de l'hivernada
ni si el temps és bo o dolent;
ni si al final de l'anyada
com l'any vell serà morent,

i amb fermesa entra en el temple
de la vida, entossudit,

prenem d'ell el bell exemple;
prenem d'ell el brau delit,
i enllà sempre de la vida,
enfortits per l'ideal,

ne parem nostra embranzida
fins copsar el triomf final!

I. POUS I MARTORELL

FUTBOL

Ja tenia raó la vella, ja! Mira que Mira! Sis a zero amb la Reial de Sant Sebastià, aquell famós equip que l'any passat va fer patir de la melsa a tots els socis del Barça amb les tres famosíssimes finals del Campionat.

No hi ha dubte que els socis van revenjar-se. Com disputaven en veure que, un darrera l'altre, els en ficaven sis a la gratera!

Això és fet exprés perquè el bon soci pugui gaudir les delícies del Nadal amb tota togoig i alegria, endrapant amb aquella tranquil·litat pròpia de les grans solemnitats, tant futbolístiques com familiars.

Els de l'Espanyol, també tiraran el barret al foc; per 6 a 4 han batut al no menys famós Arenas de Guecho, al seu propi camp, amb en Zamora lesionat i amb totes les agravants en contra.

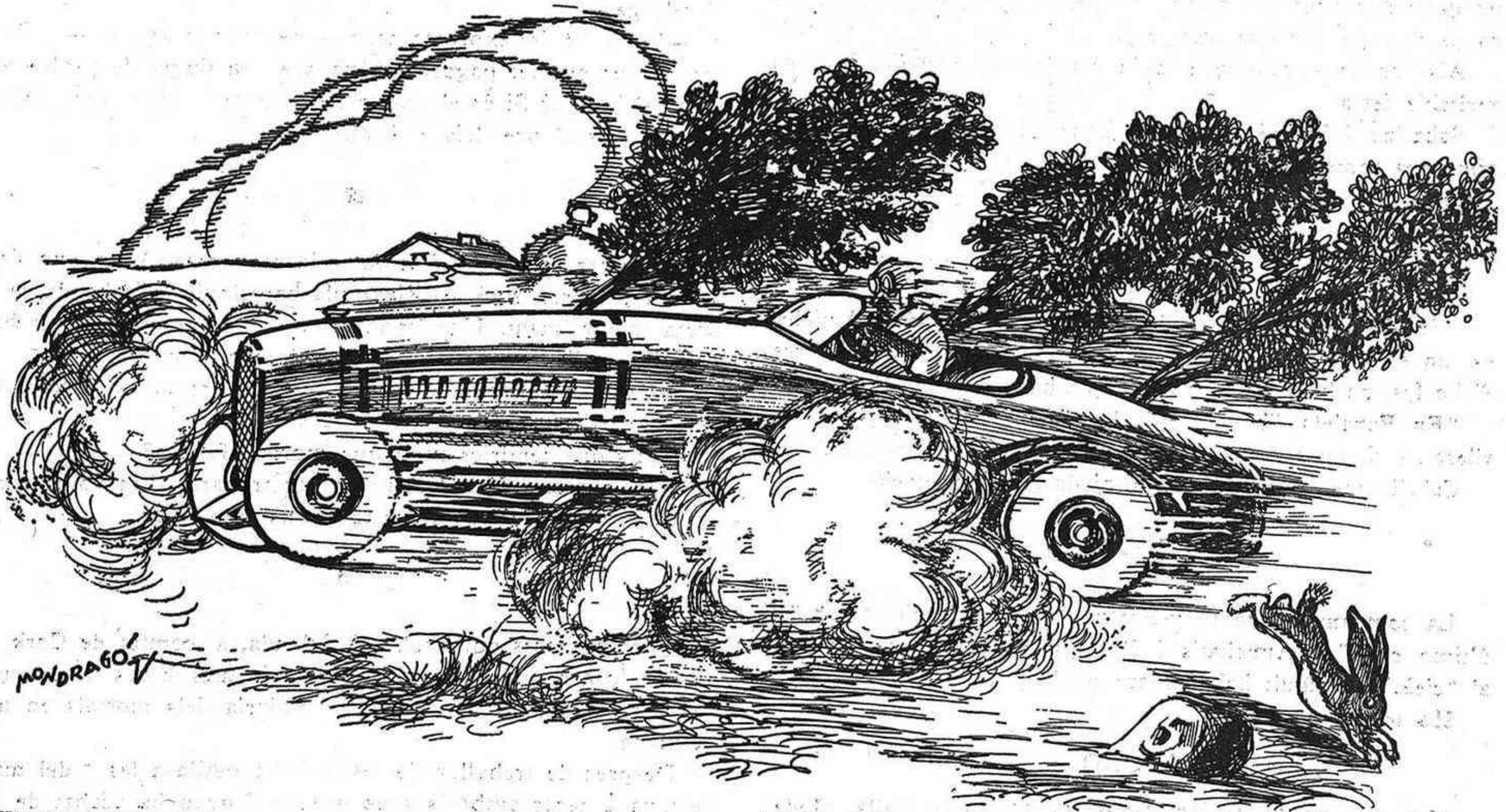
Res, que per a espanyolistes i barcelonistes, les festes de Nadal es presenten a vessar. En canvi, els pobres europeus

les celebraran amb un senzill conill amb all-i-oli i un gotet de mistela per les postres.

Pobres i rics. Feliços i desgraciats. La vida n'està plena en tots els ordres, àdhuc en el del futbol.

Molt bé. Vos diré la "dècima" i apa, siau:

El periodista consciente
que durante todo el año,
siempre presto y diligente
os explica sin engaño,
del deporte cuanto ocurre,
al llegar las Navidades,
os felicita contento,
seais del Barsa o Reales,
pero si sois europeos
se os asocia al sentimiento.

UN NOI APROFITAT

—I després diran que no sóc capaç d'acabar una carrera.

NOVEDADES

Bes de nou, per ara. "Un cap de trons", l'adaptac. d'en Moliné, segueix fent riure a la gent, que és, a fi de comptes, el que l'adaptador es proposava.

Obres d'imminent estrena: "Emigrants", de R. Llates — debut d'aquest poeta al teatre, i "Qui no està amb mi", de Ramon Vinyes.

ROMEA

Segueix.—en augment, en "crescendo"—, l'èxit de "Les dues filles", de Santiago Rusiñol.

BARCELONA

Ha celebrat el seu benefici la primera actriu Matilde Rivera estrenant una obra de l'autor italià Sabatino Lòpez: "La señora Rosa".

Matilde Rivera és una gran actriu, una de les millors actrius que han passat pels nostres escenaris. Dotada d'un gran encís físic — de l'escenari se n'ha de desterrar la lletgesa—, aquest encís físic va unit a una innata distinció que fa de Matilde Rivera l'actriu ideal per al gènere de comèdia moderna, que és — sortosament — el que aquesta companyia conrea amb preferència.

Matilde Rivera, que és bella i és intelligent, és una actriu perfecta: sap dir i matisar el que diu; té un rostre expressiu; un gest expressiu; sap vestir; sap perdre la personalitat en cada personatge nou que interpreta.

Així no és estrany que la funció del seu benefici fos una veritable festa.

Sabatino Lòpez és un autor italià suau i amable, que escriu unes comèdies suaus i amables. "La señora Rosa" és una d'elles.

ESPAÑOL

"En Fanalets, l'home de la barra", que ha traduït Amichatis, no és un vodevil a l'ús, no és un vodevil com els altres. Si ho fos, no hauria tingut l'èxit que ha assolit.

"En Fanalets, l'home de la barra", és una comèdia vodevilesca amb unes escenes de farsa molt ben intercalades.

Cal dir que l'èxit de l'obra hi ajuda la interpretació.

GOYA

La companyia Quadreny-Fortuny, que havia d'estrenar "El último cielo", d'Amichatis i Rodríguez Grahit, se n'ha anat al "cielo". O sigui: ha desaparegut d'aquest teatre.

Ho sentim.

APOLO

"La ventera de Ansó" l'obra de Martínez Valls, Godes, Vidal i Planas i Ballesteros de Martos, segueix triomfant en aquest teatre.

COMIC

S'ha acabat la revista. El passat dimarts degué acomiadar-se la companyia.

Com que l'èxit ha estat sempre company inseparable d'En Sugrañes—cosa que ens alegra—, el comiat de la revista el volem traduir per un a reveure.

VICTORIA

Amb "Bohemios" i "En Sevilla está el amor" ha celebrat el seu benefici el gran tenor Tino Folgar.

Ha estat un èxit.

OLYMPIA

El triomf de "Museum" és cada dia més gran.

Les ovacion s'oeixen des de la Plaça de Catalunya.

BOB

Vet ací un cas de fidelitat al rei, d'un xofer de taxi anglès. Es el "Daily Mail", qui el reporta.

Un comerciant es féu conduir al palau de Buckingham, a fi de llegir-hi el darrer bulletí de la salut del rei.

Com hi havia molta gent, es veié obligat a fer cua, i hagué de fer esperar el cotxe una bona estona. En tornar-hi, s'adonà que el taxímetre havia estat parat tot aquell temps.

—Us robeu a vós mateix — digué al xofer, ensenyant-li el relotge.

—Ja ho he fet expressament — respongué aquest —. ¿Penseu que us puc fer pagar l'estona que heu tingut de perdre per llegir el bulletí? Si és el vostre Rei, també ho és el meu. Dieu-me tan sols el que deia el butlletí.

❖

Veieu ara un cas de fidelitat a la mestressa. Aquest no s'esdevé a Londres, sinó a l'Eixample barceloní, de la banda de la dreta, naturalment. Una criadeta molt ben tractada, molt ben peixada, vetllava constantment per la seva senyora:

—Tapi's bé; tingui compte a constipar-se — no deixava de recomanar-li.

—¿Es que sentiries molt que morís, Marieta?

—Sí, senyora. Si vostè morís, em trobaria altra volta al carrer. I no hi ha gaires amos tan bons com vostè.

❖

Quantes hores dormiu?... A Irlanda, al comtat de Cork, hi ha un forner que no dedica a dormir més hores de les que, per terme mig, hi consagren la majoria dels mortals en una setmana.

Després de treballar de les 8 de la vetlla a les 7 del matí, se'n va a caçar amb els seus gossos, i quan ha acabat de caçar, pesca.

—Vaig adonar-me — diu — que dormir era perdre el temps.

ARISTOCRACIA

—I a tu t'ha agradat el Turandot?
—Què vols que et digui? M'agraden més els tur-
nados.

LA PAU

—A veure si aquest any tindrè més sort?

Vaig, doncs, decidir renunciar-hi. Això, al principi, fou difícil. La vida és massa breu per consagrar a la son més de cinc o sis hores al més.

Aquest bon irlandès, que passa dels seixanta anys, fa molts dies, més de trenta quilòmetres a peu.

Home feliç!

✻

A Vitòria, un ballarí — un beneit —, havia de ballar cent hores seguides.

No les pogué ballar. Caigué malalt de la grippe.

Hauria estat més indicada una altra malaltia: el ball de Sant Vito, per exemple.

✻

Els lladres americans són tan pràctics, com púdics. Vet ací, si no, un robatori, que sembla una pel·lícula.

Quatre bardits emmascarats assaltaren un despatx, amb el revòlver a la mà.

Obligaren els dependents masculins a baixar-se els pantalons, a fi que no es poguessin escapar per advertir la policia. Però com aquesta situació dels dependents podia semblar certament indecorosa, els bandits pregaren a les senyorettes mecànografes que passessin a l'habitació veïna.

Fet el qual el robatori de la caixa fou practicat amb mètode.

✻

A Londres hi ha hagut unes explosions.

Sembla que als londinencs els preocupa més això que la ma'altia del rei Jordi.

✻

Ha estat detinguda una dona per haver abandonat una filla seva, menor d'edat.

Potser la mare no sabia com celebrar el Nadal.

✻

A Badalona es proposen construir una plaça de braus. Això diu molt en favor de la cultura i l'esperit de civilització de Badalona.

Sí, senyor!

✻

La grossa de Nadal ha tocat a un aristòcrata que freqüenta els clubs parisencs i les curses de cavalls.

Després diran que no hi ha providència.

✻

A Tarragona, l'altre dia, trobaren l'estàtua de Roger de Llúria amb un paraigües obert i un barret de senyora.

Són molt bromistes a Tarragona, pobrets!

També deu ésser una broma el que tinguin amagat el magnífic monument als màrtirs de Júlio Antonio.

Ha passat la diada dels Innocents, diada en què es desborda la bestiesa humana.

Però voleu dir que no hi som, tot l'any, als Innocents?

Nit de cap d'any. Una terrassa d'un cafè de les Rambles. Un senyor distret que pren cafè i fuma un gran cigar. A una altra taula, vora d'ell, una noieta molt pintada, escualida, no gaire bonica; una mena de graciós esquelet maquillat. Mira, somriu. A la fi, tímidament, s'insinua:

—Quina nit tan alegre—suspira.

—Molt — respon distret el senyor.

—Si volgués venir amb mi — diu ella —, ajudaria a passar-la com un somni.

—Gràcies.

—No

—No!

—Què poc amable! Per què?

—Perquè el meu somni fóra un pesombre.

"Triptitas": No és publicable. — J. C. V. (Campdevàno!): Ço que ens envia no és publicable, per les moltes faltes d'ortografia. Però, no es desanimi: estudiï, llegeixi força. Si té, com sembla, un veritable temperament d'escriptor, triomfarà. Que és el que nosaltres volem. — J. V.: Poc interessant. Vostè pot fer coses millors. Fàciles i envii-les. — A. R.: El mateix li diem. — M. F. C.: Ha arribat massa tard. A més a més, l'esperit de la seva poesia, no s'adiu prou amb el nostre periòdic. Perdoni'ns. — J. A.: Passa a "La Campana". Les vostres "Estampes", no tenien prou força, prou interès, malgrat haver en vós un acusat temperament d'escriptor. Així ho ha reconegut el nou redactor encarregat de contestar la correspondència.

ANTONI LOPEZ

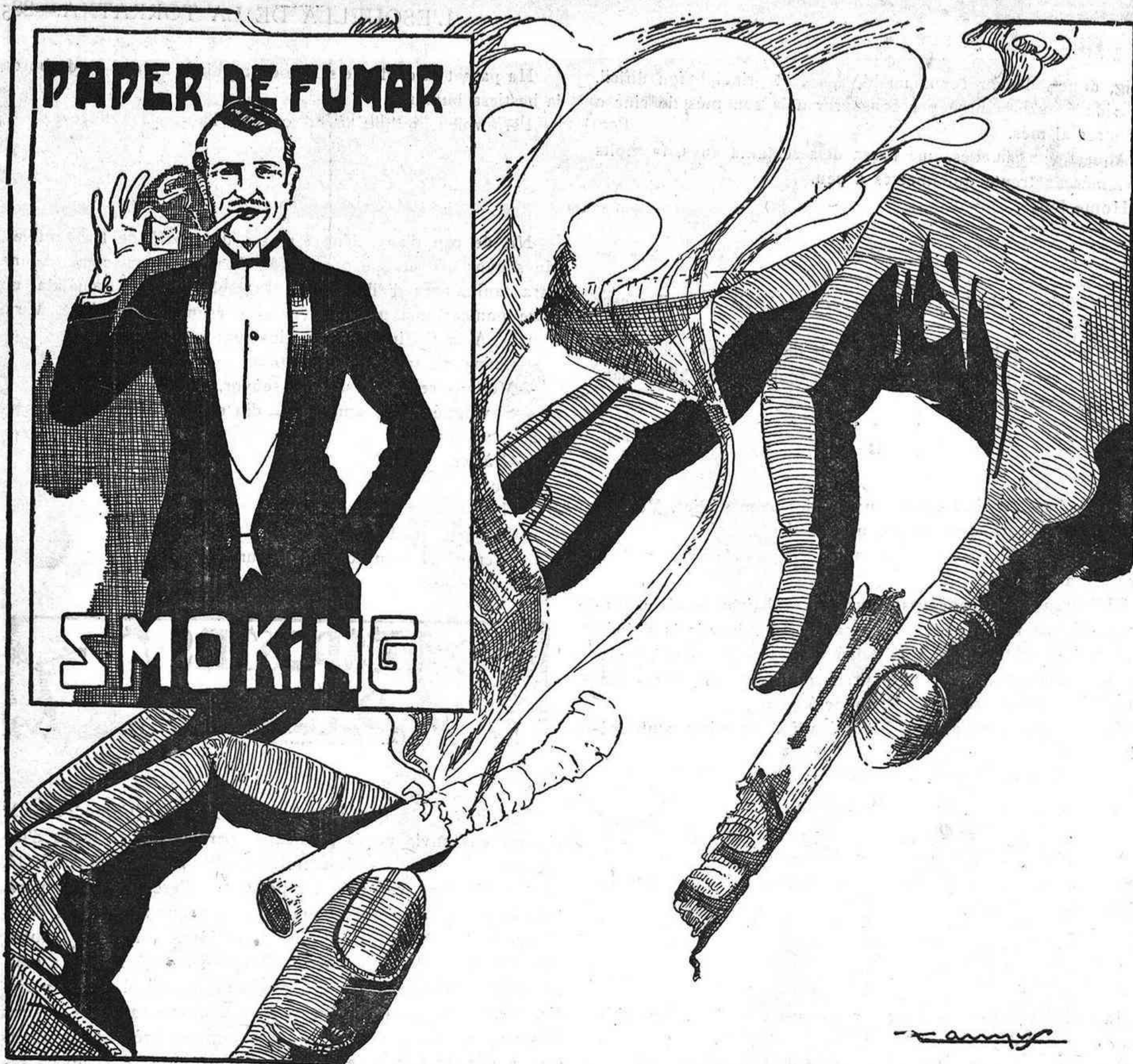
IMPRESSOR

Carrer de l'Om, 8

BARCELONA

Es un inconvenient
 una cigarreta que es consumeixi
 amb rapidesa, sense donar temps
 de assaborir-la. Es malgasta el tabac
 inútilment, les cendres cauen amb
 facilitat damunt del vestit del fuma-
 dor, damunt la taula de treball, etc.

Es un inconvenient
 una cigarreta que s'apagui amb
 freqüència, havent d'encendre-la
 diverses vegades. Produeix cendres
 negres, i el tabac perd bona
 part dels seus sabor i aroma.

Aquets defectes que-
 den eliminats empleant
 el paper de fumar

SMOKING

de combustió lenta,
 sabor agradós, molt
 resistent i fi. Es per

aquestes raons que ha sigut el més ben acollit pels fumadors intel·ligents.

Llibreria Espanyola d'Antoni López ♦ ♦ Rambla del Mig, 20, Barcelona

TELEFON 18692

Col·lecció d'obres selectes

Volum I

ESCENES DE LA VIDA BOHEMIA

per E. Murger

Versió catalana de E. LLUELLES

Pròleg de SANTIAGO RUSIÑOL

Volum 1.^r de la Col·lecció d'obres selectes

Preu: Ptes. 2'50

COL·LECCIÓ D'OBRES SELECTES

VOLUM II

CONTRACTE SOCIAL

Per J. J. ROUSSEAU

Versió catalana i pròleg de

RAMON VINYES

Preu: Ptas. 2'50

Pròximes a sortir

Diderot. "La Monja"

Voltaire. "Diccionari filosòfic"

Eça de Quiros. "La Relíquia"

Goethe. "Faust"

ACABA DE SORTIR

COMTE ARNAU

Poema

d'En Josep M.ª de Sagarra

PTES. 6

AVIAT SORTIRÀ

LES DUES FILLES

obra de Santiago Rusiñol

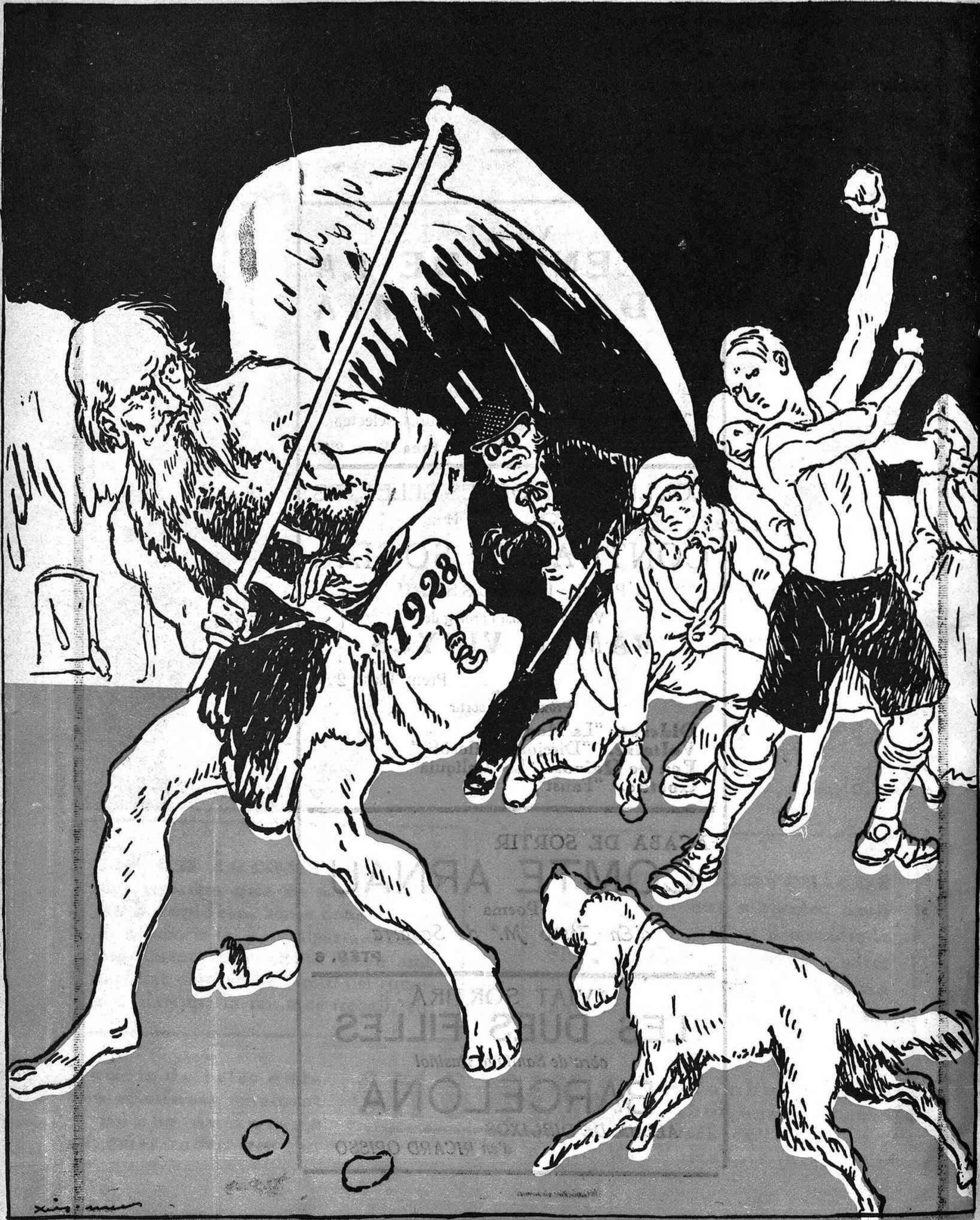
BARCELONA

ALBUM DE DIBUIXOS

d'en RICARD OPISSO

NOTA.— Tothom qui vulgui adquirir qualsevol de dites obres, remetent l'import en lliurances del Gir Postal o bé, en segells de franqueig al llibreter Antoni López, Rambla del Mig, 20, Barcelona, la rebra a volta de correu, franca de ports. No responem d'extravios si no es remet, més, 30 cèntims per a certificat. Als corresponals se'ls atorga rebuixes.

COMIAT DE L'ANY VELL

—No ens has portat cap alegria, ni cap millora. Bon vent i barca nova.

